09/05/2020

“Μά, άν δεν έρθουν εκεί τα παιδιά μου, τι να τον κάνω τον Παράδεισο;”

/ Επικαιρότητα

Κείμενο αφιερώνει ο Μητροπολίτης Βρυούλων κ. Παντελεήμων στην αυριανή Γιορτή της Μητέρας, όπου, καθώς χαρακτηριστικά διηγείται: **“Δεν θα ξεχάσω, τι μου είπε μια άρρωστη μάνα που την επισκέφθηκα στο νοσοκομείο πρίν χρόνια στην Αυστραλία. Προσευχήσου να γίνεις καλά, τής είπα. Γέλασε!** Προσεύχομαι, Πάτερ, μου είπε, μα πού να προλάβεις τόσο κόσμο! Βάλε παιδιά,βάλε άντρα, βάλε εγγόνια, βάλε να πείς Ευχαριστώ στο Θεό για τις χαρές που τους έδωσε.Βάλε να παρακαλέσεις για τις πίκρες τους. Πού να προλάβεις να παρακαλέσεις για λόγου σου; **Θυμάμαι όμως πιο πολύ και συγκινήθηκα, με το πώς τελείωσε:** Να παρακαλέσω Πάτερ να πάω στον Παράδεισο; Μά άν δεν έρθουν

εκεί τα παιδιά μου, τι να τον κάνω τον Παράδεισο; Αυτή είναι η μάνα!”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΑ ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ:

Μιά καί η δεύτερη Κυριακή του Μαΐου καθιερώθηκε παγκόσμια, να τιμάτε το ιερό όνομα της μητέρας, θέλησα να αφιερώσω λίγα λόγια καρδιάς ,στη μητέρα που έφυγε γιά τον ουρανό, στη μητέρα που είναι ακόμα ανάμεσά μας,αλλά και στήν υποψήφια μητέρα.

Ατέλειωτη η σειρά από μανάδες, από όλες τις φυλές, όλα τα χρώματα. Όλες ίδιες οι μανάδες της γης! Όμως, οι μανάδες του τόπου μας,έχουν πάρει τήν κάψα της αγάπης τους και το ρυτιδιασμένο πρόσωπό τους,από την καυτή πέτρα τής γής μας.

Όλα τα χρόνια, αλλά και σήμερα, μέσα στη λαίλαπα των θλίψεων, τών δοκιμασιών, αλλά και τής απομόνωσης ,κανένας δεν τόλμησε να αμφισβητήσει τη μητέρα.
Την ταπεινή αυτή δουλεύτρα ,πού δέν έχει οχτάωρο, δέν έχει ασφάλιση, δεν έχει ΙΚΑ για την προσφορά της, που δεν έχει ακόμα και τα παιδιά της τελικά, γιατί ξέρει πώς τα ετοιμάζει γιά να της φύγουν μια μέρα, όταν θα φτιάξουν δικά τους σπιτικά. Είναι το πρόσωπο που έμαθε μόνο να δίνει και όχι να παίρνει. Πιό πολλές είναι οι πίκρες που εισπράττει, παρά οι χαρές . Πόσο δικαιολογημένο είναι αυτό που λέει ο Καμπούρογλου : Δίκαια ονομάζουμε τη γή μητέρα, γιατί ενώ την ποδοπατούμε,αυτή δεν παύει να μας δίνει καρπούς και άνθη .

Βλέπω αυτή την ώρα τα σοφά βαθιά μάτια της, που έχουν πολλές φορές ψιχάλες βροχής. Σάν άνθρωπος έχει και αυτή τα δικά της προβλήματα. Όμως πάντα, το θεωρεί φυσικό, να περιμένει πότε τα παιδιά της θα την πάρουν τηλέφωνο, για να της πούν τις οικογενειακές τους γκρίνιες, τις οικονομικές τους δυσκολίες και τότε αυτή, θα ξεχάσει την πίεσή της και τις εξετάσεις που της παρήγγειλε να κάνει ο γιατρός. Έμαθε μόνο να δίνει και να προσεύχεται για τους άλλους και να ξεχνά πολλές φορές να προσευχηθεί στο Θεό για τον εαυτό της.

Δεν θα ξεχάσω, τι μου είπε μια άρρωστη μάνα που την επισκέφθηκα στο νοσοκομείο πρίν χρόνια στην Αυστραλία. Προσευχήσου να γίνεις καλά ,τής είπα. Γέλασε! Προσεύχομαι, Πάτερ, μου είπε, μα πού να προλάβεις τόσο κόσμο! Βάλε παιδιά,βάλε άντρα, βάλε εγγόνια, βάλε να πείς Ευχαριστώ στο Θεό για τις χαρές που τους έδωσε.Βάλε να παρακαλέσεις για τις πίκρες τους. Πού να προλάβεις να παρακαλέσεις για λόγου σου;

Θυμάμαι όμως πιο πολύ και συγκινήθηκα, με το πώς τελείωσε: Να παρακαλέσω Πάτερ να πάω στον Παράδεισο ; Μά άν δεν έρθουν εκεί τα παιδιά μου, τι να τον κάνω τον Παράδεισο ;

Αυτή είναι η μάνα!

Εσείς μανάδες που φύγατε στον Ουρανό: Πόσες φορές με αργές κινήσεις ανάβατε το καντήλι στην Εικόνα Της Παναγιάς και εκεί, οι δύο μανάδες, η μάνα του ουρανού η Παναγία και η μάνα της γής, πιάνατε κουβέντα.

Και αφού έλεγε η μάνα της γής και την άκουγε υπομονετικά η άλλη,η μάνα του ουρανού, γινόταν μια αλλαγή: Στυλονώτανε η μάνα μας,έπαιρνε κουράγιο από την άλλη ,την πιο πικραμένη μάνα, που είδε το παιδί της πάνω στο Σταυρό και λέγοντάς της Ευχαριστώ, ξαναγύριζε στήν καθημερινή πάλη της.

Μάνα του Ουρανού και μάνα της γης και οι δύο έμαθαν να μεσολαβούν, να καταλαβαίνουν, να συγχωρούν.

Άν ζείς μάνα σήμερα , σου φιλάμε τα κουρασμένα χέρια σου, πού αν δέν το ξέρεις κρατάνε τον κόσμο μας και σου λέμε ευχαριστώ.

Άν έχεις φύγει στον Ουρανό ,ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΝΑ ΕΧΕΙΣ. Εκ μέρους όλων σας που χάσατε τις μητέρες σας τις λέω : Μητέρα, σου φιλώ ευλαβικά το μάρμαρο του Τάφου σου και σου λέω μέσα από την καρδιά μου με πολύ ευγνωμοσύνη ένα μεγάλο ευχαριστώ, και σου δηλώνω, πώς ότι έγινα και όπου πρόκοψα, το χρωστάω πρώτα στο Θεό και μετά σε Εσένα.

Ο ΒΡΥΟΥΛΩΝ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ.

Ιερά Μητρόπολη Βρυούλων
9 λεπ. ·

ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ.

Μιά καί η δεύτερη Κυριακή του Μαΐου καθιερώθηκε παγκόσμια, να τιμάτε το ιερό όνομα της μητέρας, θέλησα να αφιερώσω λίγα λόγια καρδιάς ,στη μητέρα που έφυγε γιά τον ουρανό, στη μητέρα που είναι ακόμα ανάμεσά μας,αλλά και στήν υποψήφια μητέρα.
Ατέλειωτη η σειρά από μανάδες, από όλες τις φυλές, όλα τα χρώματα. Όλες ίδιες οι μανάδες της γης! Όμως, οι μανάδες του τόπου μας,έχουν πάρει τήν κάψα της αγάπης τους και το ρυτιδιασμένο πρόσωπό τους,από την καυτή πέτρα τής γής μας.
Όλα τα χρόνια, αλλά και σήμερα, μέσα στη λαίλαπα των θλίψεων, τών δοκιμασιών, αλλά και τής απομόνωσης ,κανένας δεν τόλμησε να αμφισβητήσει τη μητέρα.
Την ταπεινή αυτή δουλεύτρα ,πού δέν έχει οχτάωρο, δέν έχει ασφάλιση, δεν έχει ΙΚΑ για την προσφορά της, που δεν έχει ακόμα και τα παιδιά της τελικά, γιατί ξέρει πώς τα ετοιμάζει γιά να της φύγουν μια μέρα, όταν θα φτιάξουν δικά τους σπιτικά. Είναι το πρόσωπο που έμαθε μόνο να δίνει και όχι να παίρνει. Πιό πολλές είναι οι πίκρες που εισπράττει, παρά οι χαρές . Πόσο δικαιολογημένο είναι αυτό που λέει ο Καμπούρογλου : ≪ Δίκαια ονομάζουμε τη γή μητέρα, γιατί ενώ την ποδοπατούμε,αυτή δεν παύει να μας δίνει καρπούς και άνθη ≫.
Βλέπω αυτή την ώρα τα σοφά βαθιά μάτια της, που έχουν πολλές φορές ψιχάλες βροχής. Σάν άνθρωπος έχει και αυτή τα δικά της προβλήματα. Όμως πάντα, το θεωρεί φυσικό, να περιμένει πότε τα παιδιά της θα την πάρουν τηλέφωνο, για να της πούν τις οικογενειακές τους γκρίνιες, τις οικονομικές τους δυσκολίες και τότε αυτή, θα ξεχάσει την πίεσή της και τις εξετάσεις που της παρήγγειλε να κάνει ο γιατρός. Έμαθε μόνο να δίνει και να προσεύχεται για τους άλλους και να ξεχνά πολλές φορές να προσευχηθεί στο Θεό για τον εαυτό της.
Δεν θα ξεχάσω, τι μου είπε μια άρρωστη μάνα που την επισκέφθηκα στο νοσοκομείο πρίν χρόνια στην Αυστραλία. ≪ Προσευχήσου να γίνεις καλά ≫ ,τής είπα. Γέλασε! Προσεύχομαι, Πάτερ, μου είπε, μα πού να προλάβεις τόσο κόσμο! Βάλε παιδιά,βάλε άντρα, βάλε εγγόνια, βάλε να πείς Ευχαριστώ στο Θεό για τις χαρές που τους έδωσε.Βάλε να παρακαλέσεις για τις πίκρες τους. Πού να προλάβεις να παρακαλέσεις για λόγου σου ≫ ;
Θυμάμαι όμως πιο πολύ και συγκινήθηκα, με το πώς τελείωσε: ≪ Να παρακαλέσω Πάτερ να πάω στον Παράδεισο ≫ ; Μά άν δεν έρθουν εκεί τα παιδιά μου, τι να τον κάνω τον Παράδεισο ≫ ; Αυτή είναι η μάνα!